

HỒN VONG QUỐC

Chương Hai Mười

TÌNH YÊU MÀU NHIỆM ĐEM HẠNH PHÚC VÀ SỰ SỐNG CHO CON NGƯỜI

Lúc mở mắt ra Thúy Uyên thấy mình nằm trong chòi lá, trên một cái giường tre. Người mặc áo đen đang quỳ bên cạnh giường, một tay cầm vòng ngọc, một tay ve vuốt bàn tay nàng, gọi khẽ:

- Thúy Uyên! 18 năm qua kỷ vật trao hôn của nàng tôi còn giữ, lời hứa hẹn trăm năm tôi không quên. Vì nguy biến của quốc gia mà duyên tình đôi ta lỡ dở, nhưng Trường Sơn này vẫn một lòng chung thủy chờ ngày sum họp với người xưa.

Thúy Uyên dương mắt lơ lảo nhìn người yêu... Trời ơi, giọng nói này, gương mặt này... nào khác gì «Đoàn lang» hôm qua? Nàng không biết mình đang nằm mộng hay sống ngoài đời? Và con người trước mắt thật sự là Nguyễn Trường Sơn hay là Đoàn Hoài Nam? Ai là người thật? Ai là người trong mộng? Chẳng lẽ mười năm dài dằng dặc phiêu lưu trên đất khách chỉ là giấc mộng?

Chẳng lẽ bắt đầu từ giờ phút này nàng đi vào cõi mộng?

Đầu óc nàng muốn nổ tung vì không làm sao nhận định được giữa mộng với đời!

Tiếng nói êm êm và ấm cúng của chàng lại vang lên:

- Thúy Uyên! Nàng còn nhận ra tôi không? Nàng còn yêu tôi nữa không?

Thúy Uyên bật khóc! Hình hài này lúc nào cũng hiện diện trước mắt nàng ... quên sao được! Con tim nàng lúc nào cũng rộn ràng bên chàng... hết yêu sao được! Chỉ có cái tên đã làm xáo trộn tâm tư nàng, đã làm nàng khổ! «*Tại sao một người lại mang hai tên khác nhau, hai vai trò khác nhau, hai dân tộc khác nhau?*» Nước mắt nàng tuôn như suối! Hai tay ôm đầu rên rĩ...

Trường Sơn thấy nàng khóc, bấn loạn chụp tay nàng nài nỉ:

- Thúy Uyên, tôi yêu nàng! Nếu nàng còn yêu tôi, xin hãy quên dĩ vãng. Chúng ta còn cả tương lai sáng lạn đang chờ... Quân thù sẽ bị đuổi khỏi biên cương. Ngày toàn dân ca khúc khải hoàn không xa nữa. Rồi đây chúng ta sẽ được sống trên quê hương thanh bình.

Thúy Uyên vụt ngồi bật dậy, sực sùi hỏi:

- Chàng thật là người yêu năm xưa đã cùng thiếp hứa hẹn trăm năm? Chàng không là người trong mộng?

Trường Sơn mỉm cười trao chiếc vòng ngọc cho nàng. Chiếc vòng ngọc mà chàng luôn luôn giữ trong giây thắt lưng.

Thúy Uyên nhìn kỹ... thấy đúng là vòng ngọc của mình, liền rút cây trâm trên đầu đưa ra, vừa khóc vừa nói:

- Còn đây là kỷ vật của chàng.

Đến bây giờ Thúy Uyên mới nhận ra điều khác biệt giữa chàng với «Đoàn lang»... Chính là bàn tay chai cứng của con nhà võ suốt ngày làm bạn với gươm đao! Nàng cũng kịp nhận ra màu da xạm nắng giang hồ trên gương mặt tuấn nhã của chàng, cùng với mái tóc nhuộm phong sương! Đến bây giờ Thúy Uyên mới biết chàng với «Đoàn lang» không là một! Nàng có hai người tình trong hai khoảng đời khác nhau, mà có lẽ cho đến chết vẫn không hiểu khoảng đời nào là thật? Khoảng đời nào là mộng?

Nàng khẽ gọi cái tên: “Trường Sơn!”

Nàng gọi cái tên này, song trước mắt lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng và khả ái của Đoàn lang! Tim nàng rung động dạt dào... Nàng ngã vào vòng tay người yêu, mi khép lại, tình ngút ngàn dâng cao...

*****

- Thừa lệnh bà. Đại quan đã bỏ mình ở Tụy Động¹ hồi khuya này. Trước khi lìa đời Ngài có giao cho tôi vật này để trao lại cho lệnh bà và căn dặn lệnh bà nên rời nội thành trở về quê quán, kéo bị liên lụy.

Huỳnh Như đứng bất động bên khung cửa sổ tư phòng nàng, hai ba tỳ nữ khoanh tay đứng hầu một bên. Trước mắt nàng là Lưu Viên, tên hầu cận của Trần Hiệp vừa chạy theo đám tàn quân từ Tụy Động trở về. Món vật mà Trần Hiệp bảo hắt mang về, là cái «Bảo quốc huy chương» bằng vàng, do Minh Thành Tổ ban cho Trần Hiệp hồi 23 năm về trước, sau khi ông ta lên ngôi. Trần Hiệp là một trong số các quan có công giúp Thành Tổ việc thoán ngôi của cháu là Huệ Đế, nên được ân thưởng. Món bảo vật ấy lúc nào Trần Hiệp cũng đeo trong mình. Giờ đây trước khi chết lão muốn trao lại cho «ái thiếp» của lão, nên trần trối tên cận vệ mang về.

Huỳnh Như đón nhận tin Trần Hiệp tử trận và miếng huy chương của lão bằng sắc mặt hết sức lạ lùng, vừa như đau khổ tột cùng không thể tỏ ra lời, vừa như vui thích vô biên vì nguyện ước đạt thành. Lưu Viên thấy nàng đứng im như pho tượng, hắt không dám nói thêm lời nào nữa. Một lúc sau Huỳnh Như mới lên tiếng bằng một giọng nhẹ như hơi gió:

- Người hãy kể cho ta rõ trận chiến thế nào?
- Quân ta hoàn toàn bại trận ở Tụy Động! Đại quan và nội quan Lý Lượng tử thương. Binh sĩ kẻ tử trận, kẻ chết đuối dưới sông, chết vô số kể. Ngoài ra có một số bị bắt làm tù binh. Địch thu rất nhiều chiến lợi phẩm. Thật chưa có lần nào quân ta bị thảm bại như lần này!

Huỳnh Như nhếch môi:

- Còn các tướng lãnh khác thì sao?
- Các vị tướng Vương Thông, Mã Kỳ và Phương Chính đang trên đường bôn đảo về đây để giữ thành. Cũng vì trên một vài nẻo đường dẫn về Đông Quan có quân An Nam phục kích, nên các tướng ấy chưa về đến nơi. Tôi may mắn thoát khỏi vòng vây, vì địch chú tâm bắt các tướng lãnh, chớ không bắt giết cấp dưới.

Huỳnh Như bỗng ngước mặt lên:

- Thế còn quan Khâm sai họ Đoàn?
- Ngài đã bị giặc bắt!

Lưu Viên nói đến đây đôi mắt ứa lệ, nghẹn một lúc mới tiếp:

- Ngài không biết võ nghệ, không xử dụng gươm đao, mà cũng theo ra chiến trường! Thật là một nhân vật phi thường và can đảm! Không có Ngài sợ rồi đây quân ta không phương gì chống trả nổi quân An Nam trong những ngày sắp tới.

Nét mặt Huỳnh Như vẫn lạnh lùng:

- Thôi được! Ta cảm ơn người đã báo cho ta rõ mọi điều.

Lưu Viên ấp úng nói:

- Đại quan có dặn... lệnh bà rời nội thành...

Huỳnh Như sẽ nhếch môi làm nụ cười:

- Người yên lòng! Để rồi ta sẽ liệu tính cho ta. Thôi người hãy về chỗ ngồi nghỉ.

Lưu Viên rút lui sau câu nói của nàng. Huỳnh Như quay sang đám nô tỳ, bảo:

- Các người là gái An Nam bị giặc bắt vào đây, nhân lúc bọn tướng Minh chưa về tới nên gấp trốn đi.

Các cô gái nghe nàng nói vô cùng mừng rỡ. Một cô rưng rưng nước mắt, hỏi:

- Còn lệnh bà?
- Các người hãy rời nội thành ngay đi, rồi ta cũng sẽ đi...

Một cô khác nói:

- Chỉ sợ bọn vệ binh nơi cửa ngõ môn không cho chúng em ra ngoài, vì giờ này đã tối rồi.
- Các người cứ nói ta sai các người ra ngoài có việc. Nên đi làm hai toán và chớ đi một lượt.

Các cô gái gật đầu và mếu máo nói:

- Chúng em không quên ân đức của lệnh bà.

Nói xong cả bọn sụp xuống lạy. Huỳnh Như khoác tay bảo đứng lên, nói:

- Hãy đi nhanh lên, chớ trì hoãn! Nhớ báo cho các chị em khác biết, bảo họ cũng trốn đi. À, bảo bà bếp Lâm thị rời nội thành tức khắc theo lệnh của ta.
- Thừa vâng.

---

¹ Trận Tụy Động xảy ra vào tháng 10 năm Bính Ngọ 1426. Trần Hiệp và Lý Lượng chết tại chỗ, quân Minh tử vong khoảng 5 vạn, bị bắt khoảng một vạn. Quân ta thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Đây là một trận đánh quan trọng nhất của Bình Định Vương, 10 phần kể như đã nắm được 7, 8 phần trong công cuộc chống xâm lăng.

Bọn tỳ nữ đi khuất cả rồi Huỳnh Như vẫn đứng im lìm một chỗ, không cử động, không nhúc nhích, từ giờ nọ sang giờ kia... y như con người bằng gỗ!

Đêm ấy đúng vào đêm 14 tháng 10 năm Bính Ngọ (1426) trời vùn vũ mưa, mây đen che lấp ánh trăng, sấm sét gầm gừ dữ tợn, gió lộng vù vù, đập vào các cửa sổ nghe rầm rập. Huỳnh Như bước tới khép các cửa sổ, rồi quay vào đứng trước bàn thờ trong phòng. Đó chỉ là một kệ thờ nhỏ có một lư hương với ngọn đèn dầu leo lét. Nàng đốt nhang đứng trước bàn thờ, lâm râm khấn:

- Thừa cha, quốc thù con đã trả, bôn phận công dân con đã làm tròn. Chiến trận vừa qua Bình Định Vương đại thắng, công cuộc thống nhất giang sơn sắp sửa hoàn thành. Dù con có ở lại chẳng nữa nhắm cũng không giúp ích được gì! Vậy nén hương này là nén hương cuối cùng, xin phép cha cho con được giải thoát đời mình.

Nàng khấn xong ghim mấy cọng nhang vào lư hương, rồi sụp trước bàn thờ lạy ba lạy, lúc đứng lên đôi mắt nhòa lệ, bước thối thểu đến ngồi nơi giường. Trên giường có để một giải lụa trắng, giải lụa mà nàng hay dùng trong các vũ khúc. Bữa nay giải lụa đó sẽ giải quyết đời nàng. Nàng cầm giải lụa trong tay, anh mắt ngời xa xăm, vành môi điểm nụ cười tuyệt đẹp:

- Trường Giang anh ơi! Mười mấy năm nay em chờ đợi giây phút này đây để tái ngộ cùng anh nơi miền âm cảnh xa xôi đó... Xin anh hãy đón em để từ đây đôi ta mãi mãi bên nhau.

Nàng dứt lời vòng giải lụa vào cổ, hai tay xiết mạnh...

Tám thân kiều mị của nàng ngã sống soài dưới nền nhà. Đúng vào lúc bên ngoài mưa tuôn xối xả... Tiếng gió rít từng cơn, cùng với tiếng mưa trút xuống ồ ạt, làm thành một âm thanh vừa ghê rợn vừa náo nùng. Bất thình lình cánh cửa phòng bị mở tung ra... Một người từ bên ngoài lao vào cùng lúc với tia chớp loé lên, làm tắt phụt ngọn đèn dầu lờ mờ trên bàn thờ, khiến gian phòng đen đặc một màu... Cũng may, người vừa phóng vào đã trông thấy cái thân của Huỳnh Như nằm đó, nên nhào tới đứng vị trí ôm nàng vào lòng. Giải lụa oan nghiệt được tháo bỏ ra. Huỳnh Như thở hắt một tiếng, song vẫn trong tình trạng mê man. Người kia bỗng nàng chạy nhanh ra ngoài.

Tòa nhà đắm chìm trong đêm tối, vì các ngọn đèn lồng dọc theo dãy hành lang đều tắt phụt. Nhưng người kia dường như thông thuộc đường đi nước bước, ôm Huỳnh Như chạy phăng phăng xuống lầu, rồi vòng ra ngõ sau của tòa nhà. Nơi đó có cỗ xe ngựa đã chờ sẵn. Chính là cỗ xe của Thúy Uyên độ nào. Người kia vừa ôm Huỳnh Như phóng lên xe. Người đánh xe tức thì ra roi điều khiển đôi tuấn mã phi vùn vụt dưới trời mưa bão.

Trong lúc ấy nơi cửa ngõ môn, quân An Nam cùng với vệ binh Minh trấn nơi cửa đang giao chiến... Một bên quyết tấn công đoạt thành, một bên cố cầm cự giữ thành. Hai bên giao tranh vô cùng ác liệt giữa lúc cỗ xe mang Huỳnh Như vút qua. Dọc theo lối đi... thấy người nằm lớp lớp... Máu đổ loang trong nước mưa chưa kịp rút, biến cửa ngõ môn thành một vùng biển máu! Cỗ xe rời nội thành đôi ngựa càng phi nhanh, phút chốc bỏ xa thành Đông Quan huyết lệ...

Đến khoảng giữa đêm, mưa đã bắt đầu thưa hạt, mây đen cũng kéo đi, màn trời đã lấp ló bóng nguyệt... Bấy giờ cỗ xe dừng trước sân một khách điểm nhỏ ven bờ sông Đà, bên kia làng Tư Vũ. Bị nước mưa dội lên mặt, Huỳnh Như chập chờn nửa tỉnh nửa mê và có cảm tưởng như mình đang nằm trên tay một người đi dưới trời mưa. Cuối cùng người ấy mang nàng vào nhà, đặt lên giường, cởi bỏ lớp xiêm y ướt sũng của nàng, rồi kéo chăn đắp cho nàng. Hơi ấm của chăn giúp Huỳnh Như tỉnh hẳn, mở mắt ra... Một người ngồi nơi ghế bên cạnh giường, đang nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt xót xa thương cảm... Huỳnh Như vừa trông thấy người ấy, bỗng thất thanh kêu lên:

- Đoàn...

Người ấy lắc đầu, đưa tay bụm nhẹ miệng nàng, nói giọng thật êm:

- Huỳnh Như em! Tới bây giờ em vẫn chưa nhận ra anh sao? Đoàn Hoài Nam đã chết rồi! Hiện tại người trước mắt em là Nguyễn Trường Giang của 19 năm về trước.

Huỳnh Như nức lên một tiếng, nghẹn ngào:

- Trường Giang anh! Đây là âm cảnh phải không anh? Chúng mình vĩnh viễn bên nhau trong thế giới này phải không anh?
- Không! Chúng ta còn sống! Em còn trên dương thế bên cạnh anh đây.
- Em chưa chết? Anh thật sự chính là...

Chàng cúi sát mặt nàng, thì thầm:

- Phải! Anh là chính thật là Trường Giang của em. Em cảm thấy trong người thế nào?

Huỳnh Như mếu máo:

- Thì ra em còn sống! Và lần này đây cũng chính anh là người tái tạo mạng sống cho em! Nhưng ngày nay em không còn gì nữa anh ơi! Lỡ dở cả rồi!

Chàng vói tay lấy bình trà trên chiếc bàn con cạnh đó, rót ra một chén, trao cho nàng, nhỏ nhẹ bảo:

- Uống chén trà này đi em! Đừng khóc nữa! Hãy vui trong buổi tương phùng của chúng mình.

Nàng vâng lời chàng, ngồi dậy bưng chén nước, chặn trên mình nàng rót xuống mới hay xiêm y không còn, tay lính quýnh níu chặn che thân. Trường Giang biết nàng hổ thẹn, vội vàng giải thích:

- Anh xin lỗi đã cởi lớp xiêm y của em trong lúc em bất tỉnh, vì em không thể mặc ướt như thế lâu hơn nữa. Anh chỉ làm bổn phận của một lương...

Huỳnh Như bật khóc, ngắt lời chàng:

- Em hiểu! Sự thật em đâu còn là gái trinh trắng mà kiêu kỳ với anh? Huỳnh Như hôm nay không xứng đáng để anh nhìn mặt!

Chàng mỉm cười, giúp nàng uống xong chén trà, rồi ngồi một bên ngọt ngào bảo:

- Trên thế gian này nếu còn một người đàn bà xứng đáng để anh yêu... Người đó là em!

Huỳnh Như toan mở miệng nói. Chàng bụm miệng nàng, mắt nhìn mắt nàng đắm đuối:

- Bằng với đôi mắt nghệ sĩ của anh, em là người đàn bà đẹp nhất thế gian! Bằng với tấm lòng ái quốc của anh, em là một nữ nhi trung liệt đáng cho anh tôn thờ trọng vọng!

Nghe chàng nói thế, Huỳnh Như khóc sụt sùi, lệ ướt đầm tay chàng... Chàng lau nước mắt cho nàng, nhỏ nhẹ:

- Đừng khóc nữa em! Nước mắt em làm não lòng anh! Anh yêu em, anh đau lòng khi thấy em khóc.

Huỳnh Như vẫn không ngăn được lệ, ghen ngào nói:

- Nhưng nay em đã là đàn bà... Thân em không còn trong trắng nữa! Một người đàn bà đã 34 tuổi, đâu khác gì hoa chiều tàn tạ. Anh có tiếc rẽ nhạt về cũng chẳng giữ được bao lâu!

Chàng cười, âu yếm bảo:

- Em là người chó nào phải là hoa? Người có cuộc sống lâu dài. Nhan sắc của em đang ở vào thời kỳ tuyệt đỉnh, chó không tàn tạ như em nghĩ. Hướng chi anh không là một thằng đàn ông ham mê sắc dục, thì dù em có thể nào tình yêu của anh đối với em vẫn không thay đổi, nếu không muốn nói sâu đậm hơn thêm.

Giọng chàng vụt trở nên thâm thiết:

- Mười mấy năm dài đối diện với em mà không dám nhìn, kề cận bên em mà phải tưởng như xa xôi cách biệt. Nỗi khổ lòng của kẻ làm trai không giữ được người tình, để rơi vào tay giặc, đau đớn uất hận đến mực nào? Nhưng cũng vì đại sự quốc gia, mà anh gắng nhận chịu những khổ đau triền miên ấy... Cũng vì muốn rửa cái nhục vong quốc, mà anh phải đóng cho tròn vai trò tên quan Tàu để che mắt quân thù. Để rồi đêm đêm thao thức canh trường... nhớ thương em, con tim anh quặn quại rên siết. Mỗi khi mừng tượng em trong vòng tay giặc, đầu óc anh muốn nổ tung! Anh điên cuồng muốn hét gào cho long trời lở đất, cho vũ trụ tiêu tan mới vui được nỗi hận trong lòng.

Chàng nói trong uất hận, ánh mắt đỏ ngầu. Huỳnh Như úp mặt trong tay chàng, sụt sùi:

- Vậy mà bấy lâu nay em cứ oán thù anh! Em cứ ngỡ... anh thật sự là Đoàn Hoài Nam! Em đã...

Nàng nói đến đó bật khóc to lên. Trường Giang rời ghế đến ngồi bên giường, ôm đầu nàng vào lòng, vỗ về:

- Nín đi em! Anh đã biết tất cả... Anh khâm phục hành động của em và gia tẩu của anh. Phải! Thúy Uyên là gia tẩu của anh! Con gái của Dương Sĩ Kỳ chính là gia tẩu của anh! Thật là trớ trêu! Anh vì oán hận Trương Phụ bắt đàn bà con gái An Nam, nên tức giận thu đám con quan Tàu về nhà cho làm nô tỳ. Cưới con gái Dương Sĩ Kỳ để hành hạ cho bỏ ghét, nào ngờ khi giáp mặt mới nhận ra nàng là vị hôn thê của gia huynh! Trước cảnh ngộ éo le đó anh không biết tính sao, đành phải đóng vai trò một người chồng lạnh lùng để chờ ngày gặp lại gia huynh mà trao trả người tình.

Bấy giờ Huỳnh Như mới hiểu vì sao chàng cưới Thúy Uyên mà không cho nàng làm vợ. Ân tình này cho đến chết Thúy Uyên cũng không hiểu, mà nàng cũng không ngờ! Nhớ lại thời gian ở Trung Quốc...

Chung quanh chàng biết bao nhiêu thâm thiết mà chàng không ngó ngàng tới, chỉ một dạ thủy chung yêu mình đã là vợ Trần Hiệp! Trời ơi! Một người tình như chàng thiết tưởng trên thế gian này không có kẻ thứ hai! Huỳnh Như thương quá lại cảm thấy xấu hổ, không xứng đáng với tấm chung tình của chàng, ngẩng mắt lên nói:

- Em bị giặc bắt, đáng lý ra phải tử tiết để giữ vẹn tiết trinh cho anh. Nhưng em đã không làm thế, vì em nghe tin anh đã chết, em không thiết sống nữa, nên quyết hy sinh thân xác cho công cuộc cứu quốc.

Nàng kể lại nỗi đoạn trường từ khi chia tay với chàng ở Trảng An... Đến khi tự nguyện lên thuyền của Trương Phụ với mục đích gì... Nắm đầu Trần Hiệp buộc đưa về quê để hoạt động thế nào...

Trường Giang gật đầu:

- Anh đã đoán biết tất cả quãng đời của em. Lỗi này là lỗi của anh ra đi mà không đưa em theo. Cũng vì tình hình nước nhà lúc ấy hết sức khẩn trương, nên anh và gia huynh anh không có can đảm tỏ bày với song thân việc hứa hẹn nhân duyên.

Chàng thuật lại vụ Trường Sơn vì lo lắng việc chàng biệt tích sau khi rời cung Hồ mà đau nặng, lại thêm tương tư vị ân nhân Thúy Uyên trong lúc thương thể trầm trọng. Chàng phải đóng vai trò gia huynh hứa hẹn hôn nhân thay cho anh trong hoàn cảnh nào... Nhất nhất chàng kể cho nàng nghe, rồi nói:

- Cây trâm vàng em trao cho anh, anh đã trao cho Thúy Uyên làm món vật hứa hôn của gia huynh. Gia tẩu cũng không hay biết gia huynh anh có một người em song sinh hình hài như tạc, mà cũng không hay biết vụ tráo người giữa hai anh em của anh.

Chàng chợt ngưng nói, đưa mắt nhìn sâu vào mắt nàng, hỏi:

- Chắc em cũng nhận ra cây trâm của em trên tóc Thúy Uyên? Và chắc em oán trách anh vụ này?

Huỳnh Như nhớ lúc mình ghen tuông với Thúy Uyên khi nhận ra cây trâm của mình trên tóc bạn. Lúc ấy nàng muốn ăn thua với bạn vì ngỡ là tình địch. Giờ nghĩ lại nàng quá xấu hổ, gằm mặt xuống giường, hỏi nhỏ:

- Anh đã gặp gia huynh? Và chị Thúy Uyên đã hội ngộ với anh ấy chứ không phải vô cớ bỏ đi về Bắc Kinh?
- Đúng vậy! Anh đã trao trả Thúy Uyên cho gia huynh anh ngày anh em anh gặp nhau. Hiện nay hai người đã thành hôn trong chiến khu. Vì Nguyễn Trãi, anh của Thúy Uyên, không muốn em gái mình chờ đợi thêm nữa.

Chàng cười cười nói:

- Đáng lý ra anh chưa gặp được gia huynh sớm như vậy! Nhờ gia tẩu Thúy Uyên mà có cuộc tương phùng hi hữu đó.

Chàng kể cho nàng nghe về bức thư của Thúy Uyên cầu cứu Bình Định Vương cho người lấy đầu quan Khâm sai Đoàn Hoài Nam, nên Trường Sơn mới lãnh mạng ra đi diệt địch. Huỳnh Như nghe qua kinh tâm động phách, ôm chàng khóc ngất.

Chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng, rồi ngẩng mặt nàng lên cười, bảo:

- May mà anh không chết vì người yêu và gia tẩu. Chứ không lúc hôn lìa khỏi xác, chắc anh uất hận hai nàng lắm và quyết bắt tội chứ không tha.

Mắt chàng vụt ngời ngời hãnh diện:

- Ngày anh về nước móc nối ngay với Bình Định Vương, chẳng dè Thúy Uyên và em cũng làm việc đó. Em và gia tẩu thật không hổ thẹn là con cháu của hai bà Trưng Triệu!

Đêm đã khuya lắm rồi. Mưa bên ngoài đã tạnh hạt từ lâu. Trăng 14 chiếu qua khung cửa sổ, rọi vào chỗ hai người ngồi ánh hào quang kỳ ảo như đêm trăng thề nguyện năm xưa khiến cho đôi lòng cùng đạt dào xúc động... Trường Giang vụt chỉ trăng nói:

- Khi xưa đôi ta đã chỉ trăng thề nguyện hứa hẹn trăm năm. Ngày nay anh cũng mượn vầng trăng đó chứng giám cho cuộc hôn nhân của chúng mình. Huỳnh Như em! Cha mẹ anh đã chết, em cũng mồ côi như anh. Vậy hôn lễ của chúng mình chỉ có đất trời và trăng kia làm chứng. Anh thề, từ giờ phút này coi em là người vợ yêu quý nhất của anh. Em bằng lòng kết hôn với anh ngay đêm nay?

Huỳnh Như nói qua màn lệ:

- Em đã là vợ một tên quan Tàu, tấm thân em đã nhơ nhớp, làm sao dám nhận làm vợ anh?

Trường Giang nghiêm giọng bảo:

- Chứ trình của đàn bà tùy hoàn cảnh mà luận xét. Huống chi tiết trinh em đem hiến cho công cuộc cứu quốc là một hành động hy sinh cao quý nhất đời. Chưa có người con gái nào đáng trọng hơn em và trước mắt anh, em là người con gái toàn vẹn hơn hết.

Huỳnh Như lại nói:

- Anh cao thượng quá nên mới suy xét như thế, chứ người đời nào có bụng dạ quân tử như anh? Rồi đây dư luận quanh anh sẽ làm anh khổ và ngày kia anh sẽ ân hận vì cưới một người đàn bà thừa thãi như em.

Trường Giang cương quyết nói:

- Trong đời anh, việc anh làm anh suy nghĩ chín chắn và không bao giờ ân hận về sau. Anh hãnh diện vì có người vợ như em. Còn dư luận nghĩ sao mặc họ, anh không cần biết tới dư luận! Và lại anh đã chọn sẵn cuộc đời ẩn dật. Bắt đầu từ giờ phút này xã hội của anh chỉ còn đôi lứa chúng mình, hoặc nếu có thêm nữa thì chỉ thêm một vài người dân mộc mạc ở miền hoang dã Mường Lai.
- Vì em mà anh bỏ đường công danh, xa lánh chốn phồn hoa đô hội!

Trường Giang lắc đầu:

- Huỳnh Như em ơi! Một điều mà em cũng nên biết: Anh là kẻ chán mùi phú quý, chán bã vinh hoa. Nếu anh tham muốn địa vị quyền uy và cuộc sống vàng son vinh hiển, thì anh đã không bỏ quốc ngoại mà trở về đây.

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng nói tiếp:

- Chẳng thà anh sống trong mái tranh nghèo với dân làng mộc mạc, mà vui thú hơn cửa rộng nhà cao chạy đua với vật chất, bên cạnh những kẻ chỉ biết đâm chém thù nghịch vì danh lợi. Hơn nữa danh lợi ở xứ người dù vàng son vẫn là tam bọ. Con chim có ổ, con người có tổ. Quê hương mình nghèo, nhưng sống trên quê hương vẫn ấm áp tình người, hơn là sống nơi lầu son gác tía mà tâm hồn trống trải bơ vơ.
- Tài trí siêu việt của anh rất cần cho công cuộc gầy dựng đất nước của Bình Định Vương.

Trương Giang cười mỉm:

- Em sợ Bình Định Vương không có người trợ tá giúp đỡ chăng?

Hỏi mà không chờ Huỳnh Như đáp lời, chàng cười cười tiếp:

- Buổi sơ thời khi Ngài chưa thành công thì quả thật không có người muốn giúp, mà có khi họ còn phá đám! Chớ như nay giang san đã thu phục gần xong, Ngài không cần gọi, cũng có lắm người vỗ ngực xưng danh mình là kẻ tài cao trí rộng, ái quốc ái dân nhất nước! Anh chỉ sợ rồi đây triều đình không còn ghé để chia chác cho họ ngồi đó thôi!

Chàng bỗng thở dài nói:

- Anh rất ngán nhìn những bộ mặt xu thời đua nịnh và cái trò bỉ ổi đấm đá tranh giành của người đời, nên đã liệu bề lánh nẻo công danh. Gian nhà của cha khi xưa ở Mường Lai anh đã cho thợ sửa chữa để sống quãng đời còn lại với nghề dạy học, thầy thuốc... như thuở nào anh lạc tới đảo Hải Nam. Cuộc đời an nhàn làm bạn với cỏ cây hoa lá và người dân mộc mạc, anh thích thú hơn chốn phồn hoa đô hội.

Chàng vụt nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

- Em thích có một ông chồng thầy đồ, sống thanh đạm bên lũy tre làng, bên giòng sông con không em?

Huỳnh Như nhủ vào ngực chàng, thỏ thẻ nói:

- Đây là cuộc sống của em với cha thuở xưa! Còn hạnh phúc nào bằng được cùng anh sống lại cuộc đời ấy?

Nghe nàng nói, chàng mừng rỡ đứng lên đi tới bàn rót chén trà nguội lạnh mang tới, trân trọng nói:

- Chén trà này thay cho chén rượu hợp cần của hôn lễ chúng mình. Em hãy cùng anh uống chén chén trà này.

Chàng kề vào miệng nàng cho nàng uống phân nửa, còn mình uống phân nửa. Nửa chén trà nhạt mà chàng có cảm giác như vừa nốc vào một bầu rượu mạnh, toàn thân rạo rức, men tình ngất ngưỡng say... Chàng lão đảo giạt tấm chăn trên người nàng, khẽ nói:

- Cho anh được ngắm tấm thân tuyệt mỹ của em, tấm thân mà 19 năm anh si mê tưởng nhớ.

Nàng hổ thẹn khép mắt nằm im như pho tượng... Chàng ngậy người nhìn pho tượng bằng đôi mắt say sưa của người nghệ sĩ... miệng lầm bầm:

- Tuyệt! Chỉ có bàn tay siêu việt của Hóa công mới hình thành được một bức tượng tuyệt mỹ như thế.

Thật vậy! Thân thể của người con gái đã làm đàn bà... các đường cong mới nảy nở đúng mức, làn da thớ thịt mới căng căng nhựa sống! Mười năm làm vợ Trần Hiệp tuy tâm tư nàng có đón đau khổ hận. Nhưng cũng nhờ làm đàn bà mà nhan sắc nàng không bị tàn phai. Ở vào tuổi 34 mà trông nàng không khác gì thiếu nữ đang xuân. Khác hẳn với những cô con gái già, bước vào tuổi ấy thì không khác gì khóm hoa không có người chăm nom săn sóc, héo hon cần cỗi.

Bất thần Huỳnh Như cảm nghe các luồng máu trong người như ứ đọng lại. Từng thớ thịt run rẩy vì sự ve vuốt của một bàn tay... Lần đầu tiên trong đời nàng có cảm giác mê kỳ thú, mà không hiểu vì do bàn tay của một họa sĩ thần kỳ mới tạo được cảm giác tuyệt diệu như thế? Hay bởi tình yêu đã làm nàng cảm xúc như thế?

Tình yêu quả thật kỳ diệu và đầy bí ẩn!

Bây giờ nàng mới hiểu: «hai con tim phải cùng hòa một nhịp mới gây được giây phút tuyệt vời cho nhau». Mười năm làm đàn bà, đêm nay Huỳnh Như mới biết thế nào là hạnh phúc của một lần ân ái! Mỗi cử động của chàng như đưa hồn xác nàng lên đỉnh trời ngất ngây.

Nàng sung sướng rên khẽ bên tai chàng. Chàng say sưa lặn ngụp trên thân thể nàng... Đôi hồn xác chìm vào bể ái bất tận mê man... Giây phút ái ân tuy ngắn ngủi, mà tuyệt diệu. Và hạnh phúc của đôi vợ chồng muốn lâu bền cần phải có giây phút ngắn ngủi mà tuyệt diệu ấy. Cuộc hôn nhân không tình yêu thì người vợ không khác gì cô gái bán thân, mà người chồng là khách làng chơi!

Nhớ lại mười năm dài làm vợ Trần Hiệp, Huỳnh Như bật khóc! Hai hàng lệ đổ dài trên gương mặt mí miều... Chàng nghiêng bờ môi uống nước mắt cho nàng, sẽ hỏi:

- Vì sao em khóc? Nếu anh thô lỗ làm em đau, tha tội cho anh!

Nàng lắc đầu giải thích:

- Em khóc vì nhớ lại khoảng đời ghê sợ mười năm làm vợ kẻ thù, mà cũng khóc vì được hưởng giây phút tuyệt vời làm vợ anh đêm nay.

Chàng hôn nhẹ trên mắt trên môi nàng, bảo nhỏ:

- Đôi mắt xinh đẹp này từ nay cấm khóc. Cái miệng quyến rũ này từ đây phải luôn luôn nở hoa! Quên dĩ vãng đi em cho hạnh phúc chúng mình trọn vẹn!

Chàng nằm xuống gối đầu nàng trên tay mình, thiếp trong giấc mơ nồng nàn...

Huỳnh Như nằm im một bên... mắt nhắm lại thật lâu vẫn không sao ngủ được. Nàng thao thức nhớ khoảng đời cũ... Từ đêm trăng huyền diệu hứa hẹn duyên tình với chàng trai phong nhã... Đến tám năm héo hon khóc thương người yêu đã chết và cuối cùng mười năm đem thân xác làm vợ kẻ thù để rửa quốc thù... Khoảng đời đã qua đón đau và dài dằng dặc!

Cũng vì tai biến của quốc gia mà duyên tình cả hai lỡ dở. Cũng vì quân cướp nước tham tàn mà chàng và nàng đã mất đi 19 năm hạnh phúc! Cả hai không có khoảng đời tuổi trẻ! Cả hai không được hưởng thời gian yêu đương hoa mộng của tuổi xuân. Nửa đời đã qua chìm trong cái hận vong quốc! Nhớ lại những năm sinh sống ở Nam Kinh và Bắc Kinh... Bao nhiêu gái trẻ đẹp si mê thương tưởng, mà chàng vẫn một dạ sắt son yêu mình đã là vợ kẻ khác. Trong khi đó nàng lại vô tâm, bao phen khuyên Thúc Uyên «hạ thủ», lại đích thân trao rượu độc cho chàng uống!

Nhớ tới đó, Huỳnh Như quá ân hận bật khóc to lên.

Trường Giang chờn vờn tỉnh giấc... Cảm giác đầu tiên đến với chàng là nghe trong người nhẹ nhàng phơi phới, từng thớ thịt đê mê vì sự đụng chạm làn da mát mịn của đàn bà... Chàng giật mình ngồi bật dậy, thấy người yêu nằm bên cạnh mới nhớ những gì xảy ra đêm qua... Chàng nằm xuống góc đầu hôn lên mắt nàng, thủ thỉ bên tai:

- Anh cấm em không được khóc, sao em lại lên khóc trong lúc anh ngủ?

Nàng rút vào người chàng, nói giọng còn tức tưởi:

- Nhớ đến bao lần em muốn giết anh, em thương quá và muốn chết để đền tội đã...

Chàng hôn trên miệng nàng chận lời:

- Cái miệng này nói bậy rồi, anh cấm cho mà coi!

Nàng trốn vào lòng chàng. Chàng gói nàng trong vòng tay, mắt nhắm lại tìm giấc ngủ. Nhưng mùi hương da thịt từ người nàng bốc ra quấn quít thân thể chàng... say say quyến rũ cùng cực, làm tim chàng đập bắn loạn, các huyết mạch trong người cơ hồ muốn đứt ra... Không làm sao ngủ lại được, cũng không thể chịu đựng được tình trạng chất ngất đảo điên của thể xác, chàng nhỏ nhẹ xin:

- Mười mấy năm khát khao thương nhớ, đêm nay em cho anh được yêu em lần nữa nghe em?

Nghe chàng nói, Huỳnh Như nhủ thầm trong dạ: "*Chàng đã tình như thế, mà sao lúc làm Đoàn Hoài Nam lại lạnh lùng chai đá trước một đoàn thể thiếp, nghĩ cũng lạ!*" Không nghe nàng cho phép, chàng nói giọng ân hận:

- Anh đòi hỏi quá phải không em? Tha lỗi cho anh! Anh không dám xin nữa đâu.

Huỳnh Như nghe chàng nói vừa thương vừa tội nghiệp, nước mắt lại ứa ra. Nghĩ mình làm vợ yêu chồng phải biết chiều chồng, nên dè nén cơn xúc động, trườn lên mình chàng, môi đặt lên môi một nụ hôn...

Họ lại trao đổi nhau hơi thở và đôi tim cách bởi đôi làn da lại cùng hòa nhịp điệu ái ân...

Mười chín năm khát khao thương nhớ, mười chín năm mòn mỏi đợi chờ... cho nhau đêm nay!

Bầu trời hạnh phúc nhỏ hẹp trong gian phòng tình ái, nhưng cũng to rộng vô biên. Vì tình yêu là hương, là gió, mệnh mông trời đất, ngút ngàn vũ trụ...

***

Chương Hai Mười Một

LÁNH NỀ CÔNG DANH

Trang trại Mường Lai của Nguyễn Trường Hân 20 năm về trước có ba gian rộng lớn, giờ là một mái nhà nhỏ nhắn xinh xinh, bao bọc bởi gian hoa Thiên Lý. Cạnh ngôi nhà có ngôi trường không lớn lắm, đủ chứa đôi ba chục học trò. Làm đúng theo ước nguyện của mình, sau đêm kết hôn với Huỳnh Như nơi quán khách, Trường Giang đưa vợ về sinh sống chỗ ở của cha mẹ thuở xưa. Mái nhà này chàng thuê người xây dựng lại từ khi đặt chân về nước, lúc còn là Đoàn Khâm sai. Mái nhà đơn sơ nhưng ngăn nắp và tiện nghi. Ngoài khách sảnh nho nhỏ, còn có phòng ăn, phòng ngủ và thư phòng làm việc. Phía trước là sân cỏ, có trồng ít khóm hoa và từ đó nhìn rõ mặt nước lằng lờ của Lối giang. Phía sau là núi rừng cao nguyên bát ngát.

Các tranh ảnh và sách vở của chàng cũng được chuyển về đây từ khi chàng còn là vị quan Tàu. Mỗi lần rời nội thành chàng đưa ra ngoài một ít, nên ngày rước Huỳnh Như về nhà chỗ ở của họ đã tươm tất và không thiếu món chi. Huỳnh Như thấy chồng vừa là con người tài hoa, vừa là người biết lo liệu đủ thứ, lại chăm sóc nâng niu chiều chuộng mình, nên càng thương yêu quý trọng.

Đã một năm qua họ sống tràn trề hạnh phúc bên nhau, mà thiết tưởng trên thế gian này chưa có đôi vợ chồng nào đậm ấm như thế. Nàng là vợ hiền, chàng là thầy đồ dạy học, vừa làm thầy thuốc, giống như khi xưa trên đảo Hải Nam. Đám học trò và dân chúng trong làng cũng gọi chàng là Nguyễn tiên sinh. Hôm ấy vào khoảng cuối tháng 8 năm Đinh Vị (1427) Huỳnh Như có thai gần tới ngày sinh nở, Trường Giang cho học trò nghỉ học để ở nhà chăm sóc vợ.

Chàng gọi thợ mộc tới nhà đóng cái giường nhỏ có thành bốn bên, để làm chỗ ngủ cho đứa bé sắp chào đời. Người thợ đã hoàn tất chiếc giường xinh xắn. Trường Giang toan gọi Huỳnh Như đến xem, chợt nghe tiếng vó ngựa dừng trước sân. Chàng lấy làm ngạc nhiên bước vội ra ngõ, chững tháy người kỵ mã vừa xuống ngựa không ai khác hơn là gia huynh. Chàng mừng rỡ chạy tới đón anh với nét mặt rạng rỡ:

- Một năm trông đợi tin tức hiền huynh mà không thấy, bữa nay ngọn gió nào đưa anh tới đây?

Trường Sơn cười nói:

- Anh nhớ hiền đệ và hiền muội lắm chứ? Ngặt số kiếp nhà võ nặng nợ với gươm đao, nên anh còn bận bịu cho đến đổi hay tin hiền đệ cưới vợ mà anh cũng không tới đây được để uống rượu mừng.

Chàng vụt nghiêm giọng:

- Bữa nay anh đến tìm đệ có hai việc để nói. Thứ nhất là việc quốc gia, còn thứ hai là báo tin mừng.

Trường Giang nghe anh nói việc quốc gia, vội vàng hỏi:

- Có điều chi hệ trọng vậy hiền huynh?

Trường Sơn đi theo em vào nhà khách, nói ngay:

- Sau trận Tụy Động quân Minh sợ hãi tâu về Minh Đế xin cứu viện. Theo nguồn tin Bình Định Vương bắt được, thì chuyện này Minh Tuyên Tông cử hai Thượng thư binh bộ Lý Khánh, công bộ Hoàng Phúc và Chính Lỗ phó tướng quân An Vĩnh Hầu Liễu Thăng đem mười vạn quân, hai vạn kỵ mã, đi từ Quảng Đông, hợp với các tướng Mộc Thạnh, Từ Hanh và Đàm Trung từ Vân Nam sang đánh nước ta.

Bình Định Vương nghe giặc đưa quân hai ngã tấn công nước mình lấy làm lo lắng, nhất là việc Hoàng Phúc có mặt trong nhóm địch. Bởi vì lão đã cai trị An Nam nhiều năm, đã quen phong thổ và thông thuộc địa hình nước mình, mới là mối nguy cho cuộc chiến này. Các tướng khuyên Bình Định Vương đánh Đông Quan để tuyệt đường nội ứng. Nhưng Nguyễn Trãi khuyên can, bảo nên dưỡng sức, chờ địch vừa tới chưa kịp nghỉ ngơi, đánh chúng không kịp trở tay. Bình Định Vương chưa quyết định nên bảo anh tới hỏi ý em. Vì em đã ở trong lòng địch, chắc hiểu rõ cơ mưu bọn đầu não.

Trường Sơn nói một hơi, thấy em ngồi lặng thinh, không tỏ thái độ gì, tưởng em đã không màng đến thế sự nữa, nên nhỏ nhẹ nói:

- Em nên giúp Bình Định Vương chiến lược kỳ này, hầu đuổi hai đám quân kia về nước, sơn hà mới hoàn toàn thống nhất.

Trường Giang bấy giờ mới đưa mắt nhìn anh, thủng thủng nói:

- Bình Định Vương không theo lời các tướng đánh Đông Quan là sáng suốt. Quân ta cần dưỡng sức, chờ bọn bên Tàu vừa tới nơi lập tức tấn công. Ấy là chiến lược dùng binh khoẻ đánh quân đến từ xa đường trường mệt mỏi. Tuy nhiên chúng ta phải dùng kế, làm như binh ta sợ hùng lực của chúng không dám ra quân chống địch. Chờ chúng lọt vào tròng mới ra tay.

Trường Sơn hết sức chú tâm nghe em nói. Trường Giang chợt khoác tay, cười bảo:

- Để rồi em tính kỹ chiến lược và sẽ ghi rõ trên giấy cho anh trình lên Bình Định Vương. Chuyện này anh ở lại chơi với chúng em vài ngày chứ?
- Sáng mai anh phải đi sớm. Cũng vì việc nước chưa yên, anh đâu dám vui chơi tri huờn?

Trường Giang gật đầu tỏ ý cảm thông:

- Em hiểu được! Tối nay em sẽ giải quyết việc này, xin hiền huynh an tâm.

Chàng định vào nhà bếp gọi vợ ra chào gia huynh, chợt thấy con Tiểu nhi giúp việc nhà cho Huỳnh Như lú mặt ra. Nó thấy chàng ngồi trên chiếc ghế trường kỷ với một người mặt mũi giống như in thì hốt hoảng bỏ chạy. Cử chỉ kỳ quái của người tớ nhỏ khiến Trường Giang lưu ý, gọi giật lại:

- Tiểu nhi! Việc gì em cầm đầu chạy như bị ai rượt vậy? Mau vào nhà trong gọi hiền thê ta ra đây!

Tiểu nhi vào nhà bếp vừa thở vừa kể với nữ chủ:

- Có một người giống hệt Nguyễn tiên sinh đang ngồi ngoài nhà khách.

Huỳnh Như biết ngay là anh chồng, nên tất tả chạy ra. Chừng thấy hai người đàn ông mặt mày như tạc, cùng cười với mình thì đứng khựng lại, không biết ai là chồng? Ai là anh chồng? Anh em Trường Sơn lại có ý muốn trêu ghẹo nàng, nên cả hai cùng đưa mắt nhìn nàng với nụ cười trên môi, nhưng không ai mở miệng nói tiếng nào. May sao Huỳnh Như chợt nhớ chiếc áo chồng mặc sáng này, nên thẹn thùng bước tới Trường Sơn làm lễ ra mắt. Trường Giang thấy vợ không mắc mưu mình, nên bật tiếng cười lớn, nói:

- Em giỏi quá, nhận ra gia huynh!

Trường Sơn thấy bụng Huỳnh Như quá to, đi đứng khó khăn mệt nhọc, nên hỏi:

- Còn bao lâu nữa hiền muội tới ngày lâm sản?

Trường Giang đáp thay cho vợ:

- Chắc là nay mai đó thôi! Còn anh và gia tẩu thế nào?

Trường Sơn cười:

- Hôm nay anh đến đây cũng để báo tin hai em, Thúy Uyên vừa sinh được một gái. Anh rất mừng vì mẹ tròn con vuông, nhưng cũng buồn vì mình đã 40 tuổi mới có con đầu lòng, lại là gái, sợ không sinh được nữa để có con trai nối dõi tông đường.

Trường Giang nói nửa đùa nửa thật:

- Hiền huynh đừng lo không có kẻ nối dõi tông đường. Mai mốt Huỳnh Như đẻ một lượt ba bốn con trai cho anh yên lòng.

Sờ dĩ chàng nói thế vì thấy vợ mang con so mà bụng quá to, lại khi chần bụng cho vợ chàng nghe có nhiều trái tim đập, nên đoán có lẽ vợ sẽ sinh đôi.

Huỳnh Như toan hỏi thăm về Thúy Uyên, chợt nghe chồng bảo:

- Em nên bảo Tiểu nhi dọn chỗ nghỉ cho gia huynh và bảo bà bếp nấu cơm ngon với bầu rượu nhé?

Huỳnh Như vừa nghe chồng nói tất tả bước đi. Trường Giang hốt hoảng nói:

- Ấy ấy! Nàng tiên của anh phải đi từ từ, chớ bước hối hả nhỡ té thì nguy!

Huỳnh Như đưa mắt âu yếm nhìn chồng với nụ cười tuyệt đẹp. Trường Sơn thấy vợ chồng em đầm ấm mừng lắm, nói:

- Anh mừng cho hạnh phúc của em.

Trường Giang bỗng muốn biết tình cảnh gia đình của anh, nên hỏi:

- Anh và gia tẩu ra sao?
- Nàng yêu anh, nhưng thỉnh thoảng hay khóc thầm! Thật tình anh không hiểu nguyên do gì? Đôi khi anh có cảm tưởng như xác nàng một nơi, mà hồn nàng một nẻo. Thường đêm trong giấc mơ nàng hay khóc và nói một tràng tiếng Trung Hoa, anh không hiểu gì!

Trường Giang nghe anh kể, cúi mặt nói giọng xót xa:

- Em tin rằng nhờ đứa con mới ra đời gia tẩu sẽ không còn nhớ quãng đời cũ.

Chàng biết Thúy Uyên còn yêu mình, tức là còn yêu Đoàn Hoài Nam và có lẽ nàng ray rứt khôn khổ vì nghĩ nàng đã giết chàng. Trường Giang rất thương cảm hoàn cảnh của chị dâu, nhưng không tiện giải bày cho gia huynh hiểu, nét mặt dàu dàu.

Trường Sơn bỗng đổi câu chuyện:

- Nguyễn Trãi anh vợ của anh, hiện giữ chức Lại Bộ Thượng Thư. Bình Định Vương muốn mời em giữ chức Hình Bộ và trông coi Hàn Lâm viện sau này. Nhưng anh có nói với Ngải: «*Em quyết lánh đường công danh, sống đời ẩn dật*». Nghe biết quyết định của em, Ngải lấy làm buồn.

Trường Giang mỉm cười không nói gì. Trường Sơn nhìn xoáy vào mắt em:

- Tài trí như em mà không ra giúp nước, phụng sự cho dân, chẳng thấy uổng phí hay sao?

Trường Giang cười nhẹ:

- Gia huynh à, mỗi người có một chí hướng. Như em nữa đời bôn ba hải ngoại cũng vì tấm lòng ái quốc muốn cứu dân cứu nước. Có lý đâu ngày nay em sống ích kỷ chỉ biết lo hạnh phúc của riêng mình mà không muốn phục vụ cho dân cho nước hay sao? Nhưng em trộm nghĩ. Đâu cứ phải ra làm quan mới kể phục vụ cho dân cho nước? Nghề dạy học trò của em để nâng cao dân trí, cũng kể là phụng sự cho dân cho nước đó anh.

Thấy anh chăm chú nghe mình nói, chàng chậm rãi tiếp:

- Ngày nào toàn dân có một trình độ giáo dục không chênh lệch, đất nước sẽ an lạc. Vì mọi người ngoài việc làm còn hiểu rõ bổn phận mình, bốn điều "trung hiếu tiết nghĩa" mới vẹn giữ. Lúc ấy con người dẹp bỏ lòng ích kỷ tham lam, sẽ bớt đi sự tranh giành, tránh được chiến tranh bạo lực. Trong gia đình ngoài xã hội có kỷ cương nề nếp, thì minh quân mới dễ dàng chấn dân trị nước.

Trường Sơn nghe em nói thấm thía làm thính. Trường Giang tiếp:

- Quan niệm yêu nước và phục vụ cho quê hương của em cũng rất rộng rãi: Không cứ phải cầm gươm ra chiến trường, không cứ phải thi đậu ra làm quan, mới là kẻ yêu nước. Một người không làm điều gì để nhục quốc thể, không ăn xén tài sản của quốc gia, không phá rối trật tự an ninh, không hãm hại đồng bào ruột thịt, cũng là người ái quốc và kể như đã góp phần xây dựng một xã hội tốt đẹp, phụng sự cho quê hương. Thật thế! Nếu mọi người dân đều biết ái quốc như vậy thì đất nước sẽ không có chiến tranh. Dân sống trong thái bình, tự nhiên năng xuất làm việc phải tăng, sinh lợi dồi dào. Mà một khi dân giàu thì nước mạnh.

Điều quan trọng là Vua và triều đình, tức là các bậc chăn dân phải biết đặt quyền lợi của dân trên hết. Làm quan mà không vì quyền lợi của riêng mình, chỉ biết lo cho dân, thì sẽ nắm được dân.

Và triều đình một khi được dân ủng hộ thì đất nước làm sao rơi vào tay giặc? Ví như nước ta số dĩ rơi vào tay bọn Hồ, vì triều đình nhà Trần thoái nát tham nhũng từ Vua đến các quan lớn bé trong triều và phủ, huyện khắp nơi... Những người nắm quyền cai trị chỉ là hạng sâu mọt, lúc nào cũng nghĩ đến túi riêng của họ, bất kể đến sự thiệt hại của quốc gia, không màng đến nỗi khổ đau của dân chúng! Họ có thể bán nước cho giặc mà không cần biết hậu quả ra sao! Họ có tội với nhân dân và tổ quốc mà chẳng thấy ray rứt xấu hổ...

Thưa gia huynh! Em thà làm thầy đồ trong xóm nhỏ, thầy thuốc ở thôn nghèo, còn thích thú hơn chung đụng với bọn thối tha kia.

Trường Sơn âu sầu nói:

- Hy vọng ngày Bình Định Vương thống nhất san hà, triều đình mới sẽ không có bọn thối tha ấy.
- Em cũng hy vọng như thế! Có một điều em khuyên gia huynh: Ngày giang san thống nhất, anh nên treo ấn từ quan, chớ bận bịu đường công danh mà mang họa. Khi xưa Trương Lương giúp Cao tổ nhà Hán thu được thiên hạ đã biết thời thế rút lui, nên mới không bị hại như Hàn Tín và Bành Việt. Bởi vì, một khi chim muông thú rừng đã hết, thì cái cung, cái nỏ, chớ săn... người ta cũng hủy, cũng giết²»

Trường Sơn nghe em nói mấy lời chí lý, gục gật đầu:

- Những lời khuyên nhủ của em anh sẽ ghi khắc vào tâm. Ngày nào Bình Định Vương thu hết thiên hạ, anh sẽ treo ấn từ quan, noi gương hiền đệ về làng mở trường dạy võ nghệ, huấn luyện nhân tài, phòng khi quốc gia nguy biến có người cứu quốc.

Hai anh em bàn luận một lúc Huỳnh Như đã dọn cơm chiều. Huỳnh Như vừa đẹp, vừa hiền, vừa đảm đang. Các món ăn nằng tự tay làm cho chồng, chớ không giao cho người bếp. Trường Sơn khen ngon, ăn thật nhiều, bảo Huỳnh Như:

- Gia tẩu nấu ăn rất ngon, anh ngày nào cũng ăn thật nhiều. Bữa nay tới đây ăn các thứ của hiền muội nấu càng ngon đặc biệt hơn, khiến anh không ngưng được. Chỉ sợ ngày kia anh mập phì ra, bụng phệ... không còn cái dáng thanh nhã của Trời cho, lúc ấy lỗi ở hai nằng đó nhé?

Trường Giang nghe anh nhắc tới tài nấu nướng của Thúy Uyên, bỗng hồi nhớ mười năm trên đất khách nằng đã chăm sóc món ăn cho chàng không khác gì vợ hiền, lòng thấy nao nao...

Huỳnh Như đưa mắt nhìn chồng, nói giọng tình tứ:

- Đàn bà mê chồng nhờ thân hình đều đặn không bụng phệ. Hai anh rán mà giữ thân, kéo em và gia tẩu...

² Nhờ lời khuyên của em, Trường Sơn treo ấn từ quan ngay ngày Bình Định Vương toàn thắng, chấm dứt cuộc chiến. Nhờ vậy sau này khi các công thần bị giết như Trần nguyên Hãn và Phạm văn Xảo v.v... không có tên chàng)

Nàng nói đến đó hổ thẹn nín tuốt. Hai anh em Trường Sơn bật cười hả hả, cùng hỏi:

- Em và gia tẩu thế nào?
- Nói đi! Thế nào?

Huỳnh Như cúi mặt cười nhỏ, không đáp.

Tối đến Trường Sơn đi ngủ sớm vì mệt mỏi về cuộc hành trình dài. Trường Giang vào thư phòng suy tính chiến lược giúp Bình Định Vương đến nửa đêm mới xong.

Sáng hôm sau Trường Sơn ra đi lúc trời còn mờ sương. Trường Giang giao mật thư cho anh căn dặn:

- Tất cả binh thư đồ trận em đều viết rõ trong mật thư này. Trận này quan trọng là chống với Liễu Thăng ở cửa Chi Lăng. Một khi giết được Liễu Thăng rồi, bọn Hoàng Phúc, Lý Khánh tự động qui hàng. Em chỉ có một điều nhờ anh xin với Bình Định Vương là nếu bắt được Hoàng Phúc xin tha tội hấn, vì em có nợ chút ân tình với lão hời còn ở Bắc Kinh³.

Trường Sơn gật đầu:

- Anh sẽ không quên những lời căn dặn của hiền đệ.

Chàng lên ngựa phi nước đại. Trường Giang trông theo anh qua lớp sương mây mù mịt, cho đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng gia huynh mới quay trở vào nhà.

Chàng vừa đặt chân lên ngưỡng cửa, chợt thấy Huỳnh Như ngồi sụm dưới đất sắc mặt tái mét, nên kinh hoảng kêu lên:

- Trời ơi, em mang thai nặng nhọc ra ngoài làm gì? Để anh tiễn đưa gia huynh được rồi!

Huỳnh Như lặng thinh, mặt nhợt nhạt, mồ hôi rịn ra. Trường Giang nhìn vợ biết đã đến giờ lâm sản, nên vội vàng dìu nàng lên giường. Chàng bảo Tiểu Nhi nấu nước sữa soạn các thứ và thông báo với bà Mụ trong làng. Chàng đỡ đẻ cho vợ với sự phụ giúp của bà Mụ. Nhìn thấy vợ đau bụng mà nét na đăm thắm không kêu la, chỉ ứa nước mắt, chàng thương xót lắm. Chừng thấy cái đầu lú ra, chàng mừng quýnh kêu lên:

- Em ơi! khoẻ rồi! Nó đây rồi!

Một thằng bé kháu khỉnh xinh đẹp như cha mẹ nó. Chàng cắt rún băng bó, vừa giao cho bà Mụ tắm rửa, bỗng nghe tiếng Huỳnh Như kêu nhỏ:

- Anh ơi! Em còn đau bụng quá! Em sợ là...

Chàng ngắt lời vợ, an ủi:

- Mới sinh xong, em còn đau một lúc sẽ hết.

Bỗng có cái đầu thứ hai lú ra cùng lúc với tiếng «oe oe». Chàng giật mình quay lại nhìn vợ, rồi chạy tới nắm đầu đứa nhỏ kéo ra, nét mặt hớn hờ reo:

- Trời ơi song sinh! Lại thêm một thằng nhóc em ơi! Chắc em giống mẫu thân anh, sinh một lượt hai đứa rồi nghì.

Hai thằng nhỏ giống nhau như tạc không khác gì chàng với gia huynh, khiến chàng vô cùng khoan khoái, vừa lảng xăng với thằng bé thứ hai, vừa huýt sáo... Bỗng nghe Huỳnh Như gọi:

- Anh ơi! Còn nữa!

Chàng biến sắc quay mặt lại, vừa lúc tiếng «oa oa» thoát ra. Hồn phi phách tán, chàng luýnh quýnh giao thằng con thứ hai cho bà Mụ, rồi đón cái đầu thứ ba, miệng lẩm bẩm:

- Lạy Trời đừng cho cái đầu thứ tư lú ra, kéo vợ con chết mất!

Huỳnh Như vừa trút xong ba gánh nặng đã tỉnh táo, nghe chồng lâm lâm khẩn, nín cười không được:

- Ai bảo anh làm phách, tuyên bố với gia huynh, nói em sẽ sinh một lượt ba bốn đứa?

Chàng không đáp lời vợ, hí hửng reo lên:

- Một tiểu thư em ơi! May quá! Phải ba thằng nhóc thì điền đầu chúng mình lắm.

Huỳnh Như nghe báo tin có con gái, mừng ra mặt, bao nhiêu đau đớn như tiêu tan hết! Chàng lo cho vợ và con xong, Huỳnh Như ngủ yên một lúc. Bà Mụ dọn dẹp đầu vào đấy rồi cũng ra về. Chàng ngồi yên lặng nhìn ba đứa con nằm chung trong cái giường chật hẹp, suy tính không biết có nên làm một cái giường to lớn, hay làm thêm hai giường nhỏ?

Bất thành linh ba cái miệng nhỏ xịu vụt mở toác ra, khóc oé lên cùng một lúc. Kinh tâm động phách, chàng chạy tới giường con, mặt tái mét, hỏi một mình:

- Trời ơi, vụ gì đây?

Huỳnh Như đã tỉnh ngủ khi nghe con khóc, vội nói:

- Chúng đòi ăn chớ không việc gì đâu.

Ba cái miệng thi đua nhau thét to kinh khủng!

---

³ (Liễu Thăng tử trận tại Chi Lăng ngày 20-9 năm Đinh vị 1427. Lương Minh tử trận 25-9, Lý Khánh tự tử 28-9, Hoàng Phúc bị bắt sống, Bình Định Vương tha cho về Tàu)

Chàng cuống quýt chạy vòng vòng quanh giường... Huỳnh Như thấy thái độ của chồng, tức cười nói:

- Anh bồng lại đây một đứa để em cho bú. Chẳng lẽ để chúng khóc hoài sao?

Chàng cố ý chờ nghe cái miệng nào thét to nhất chụp trước đem đến cho vợ. Huỳnh Như bảo:

- Anh hãy đem thêm một đứa tới đây.

Nàng bợ hai con hai bên, cho hai cái miệng "tu" cùng một lúc. Đứa thứ ba chờ lâu chưa thấy tới phiên mình, kêu gào thật thảm thiết! Trường Giang ôm đầu nhăn mặt, không biết phải làm sao?

Huỳnh Như trông bộ điệu của chồng không thể nhịn cười, nên trêu:

- Anh đa mưu túc trí, vậy hãy tính xem, em chỉ có hai bầu sữa, mà ba cái miệng cùng đòi một lúc thì phải làm sao?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thật tình anh tính mãi không ra! Anh nghĩ, dù cho Khổng Minh hay Trương Lương sống dậy cũng nghĩ không ra!

Huỳnh Như phì cười, trao hai con vừa bú xong cho chồng, vừa ôm đứa thứ ba vào lòng, nói:

- Em đã nghĩ ra rồi!

Chàng mừng quýnh hỏi vợ:

- Em tính cách nào vậy em?
- Anh bảo bà bếp vào trong xóm tìm người có con còn bú, sức khỏe tốt, thuê họ làm vú nuôi phụ em.

Chàng gật đầu:

- Phải rồi! Từ xưa đến giờ ông bà cha mẹ chúng mình vẫn làm như thế. Tại sao anh lại không nghĩ ra vậy? Đàn ông quả thật u mê hơn đàn bà!

Mấy ngày liên tiếp chưa tìm được người vú nuôi, chàng phải làm bản phận "chạy tới chạy lui" khi ba cái miệng đòi ăn và lần nào cũng chụp hai cái miệng quát to nhất đưa đến trước cho vợ. Bỗng chàng lưu ý: Lần nào cũng hai tiểu công tử "ăn" trước, còn tiểu thư cứ chịu thiệt thòi! Cho nên lần này sắp tới giờ con đòi bú, chàng đứng rình sẵn... Vừa nghe đàn con ré lên, chàng chụp con gái đem đến trước trao cho vợ, vừa cười nói:

- "Bọn lớn tiếng rộng họng" được nhiều quyền lợi ưu tiên quá! Anh phải bình vực kẻ yếu mồm yếu miệng mới được! Em cho con gái út ăn trước đi.

Hai vị "công tử" biết phụ thân "chơi khâm" mình cú này, ức quá thét to muốn sập nhà! Trường Giang cười ha hả, nói với vợ:

- Hai tiểu tử thét ghê quá! Sau này anh sẽ gửi chúng ra trường võ nghệ của bá phụ học làm tướng, để mặc sức "thét ra lửa".

Chàng bỗng mừng tượng đến hai, ba năm sau... Khi ba con biết đi, biết phá phách, có lẽ ba sách vở và tranh ảnh của chàng tan tành nát bét, nên nói giọng nửa đùa nửa lo:

- Ba năm sau nhà mình có giặc! Bọn giặc này phá hoại kinh khủng hơn giặc nào khác.

Huỳnh Như cho con bú vừa xong, nghe chồng nói có giặc, mặt cắt không còn chút máu, run giọng hỏi:

- Giặc nào vậy anh? Giặc Minh đuổi đi sắp xong, chẳng lẽ còn giặc nào khác tới nữa sao?

Trường Giang thấy sắc mặt kinh hoàng tái mét của vợ, biết mình đùa một câu vô ý thức, nên chạy tới hôn vợ xin lỗi:

- Tha lỗi cho anh! Anh nói đùa một câu làm em lo! Anh muốn nói ba con của chúng mình khi lớn lên sẽ phá nhà.

Huỳnh Như nghe chàng giải thích mặt ửng hồng trở lại, nhỏ nhẹ nói:

- Vậy mà anh làm em mất hồn! Em nghe nói giặc và chiến tranh em sợ lắm anh ơi! Chúng mình đã mất 20 năm hạnh phúc, đã hy sinh cuộc đời 20 năm, em hy vọng con cái mình không gặp cảnh khốn khổ như chúng ta.

Nghe vợ nói chàng thương quá, nắm tay nàng đưa lên môi hôn, bảo:

- Anh lắm cảm quá, nói bậy làm em lo! À này, đâu em tính dùm anh xem, khi bọn con nít lớn lên anh phải tính kế nào cho an toàn tranh ảnh và sách vở của anh?

Huỳnh Như nở nụ cười tuyệt đẹp:

- Vậy khi xưa anh chạy giặc đã phải làm như thế nào?
- Khi ấy thì túm gói lại mang đi. Anh còn nhớ lúc mang sách lên thuyền, mẫu thân cần nhằn ghé quá!
- Vậy thì ba năm sau anh cũng chạy bọn giặc này bằng cách đó!

Trường Giang nhìn kệ sách nơi thư phòng và tranh ảnh treo nhan nhản trong nhà... tưởng tượng ngày đó phải túm gói mang đi giấu nơi khác, mặt mày héo xèo nhăn nhó. Huỳnh Như nhìn chồng, tức cười bảo:

- Nói vậy chớ em có kế giúp anh không phải túm gói mang đi nơi nào khác cho cực thân!

Chàng mừng rỡ ôm vợ hôn liên tu. Nàng cười tiếp:

- Người ta nói: "chó treo, mèo đậy". Vậy đối với ba con chó con này... những bức tranh anh sợ chúng sờ mó tới thì cho lên cao. Tuy rằng tranh ảnh treo quá cao mất mỹ thuật một tí, nhưng cũng nhìn thấy và thưởng thức được. Còn sách vở và các thứ nơi thư phòng, anh nên kêu thợ làm chốt cửa khóa lại thì yên!

Chuyện «dễ ợt» như thế mà chàng tính mãi không ra! Thế mới biết những người tài trí phi thường, những chuyện lật vật trong đời họ ngầy ngồ lắm. (Như các bác học thời nay vậy). Chàng phục vợ sát đất, nói:

- Từ đây chắc anh phải tôn em làm quân sư cho anh.

Huỳnh Như dí dõm bảo chồng:

- Được! Làm quân sư cho quan Đại Học Sĩ cường quốc Trung Hoa oai quá, em nhận lời!

Hai vợ chồng âu yếm nhìn nhau, mắt miệng cùng cười.

Trời bên ngoài thật đẹp...

Nắng ban mai trải trước sân nhỏ dịu dàng và ấm cúng như hạnh phúc của họ trong gian nhà này.

Trường Giang bỗng nhớ đến 19 năm vong quốc... Chàng sống trong tòa dinh thự lộng lẫy nguy nga nơi đất khách, quyền cao chức trọng, bao kẻ hầu hạ, ngựa xe bạc tiền dư dã... mà lại là khoảng đời đau khổ nhất của chàng!

Hạnh phúc của con người nào phải do vật chất và lợi danh? Vì hạnh phúc không thể mua, mà cũng không do uy quyền tạo nên.

Hạnh phúc thoát ra từ lòng đất quê hương, mệnh mang tình dân tộc, mà những con người ái quốc chỉ có thể tìm thấy hạnh phúc khi sống trên đất mẹ quê cha và

"TÌNH YÊU CÓ PHÉP NHIỆM MÀU" biến mái tranh nghèo thành lâu đài của hạnh phúc.

(Hết)

HUỲNH DUNG